

Синя ластівка

Лариса Письменна

— А тепер розкажи про море.

— Я ж тобі вже розповідала.

— Знову розкажи. Ну, ма-амо! Воно дуже синє?

— Дуже, синку. Таке, як сьогодні вдень було небо. Пригадай, ми дивились.

— А я думав, що море синіше.

— Буває синіше. Буває зелене, буває аж чорне, а буває й золоте. Коли сонце заходить.

— Але найчастіше синє. Так?

— Так, дитино. Ось підростеш трохи, видужаєш зовсім, і ми поїдемо до моря.

— До синього-синього моря?

— Еге, маленький.

— І я там побачу синього орла? Того, що ти розповідала?

— Побачиш.

— І синього зайчика?

— Неодмінно. Щоб побачити синього зайчика, треба піти в гори.

— А синю ластівку? Ой, а ти ж обіцяла, що вона до мене прилетить.

— Я думаю, що вона вже летить. Тихше, прислухайся. Чуєш?

Малий прислухається. В сірих очах з густими чорними віями — довіра і ясна радість чекання.

— Коли добре прислухаєшся, то почуєш, як вона тоненько-тоненько щебече. Бо здалеку.

— Я чую! Я вже чую, мамо... А знаєш, у неї і голос синій. Хіба ні?

— А звісно, синій. Щоб у синьої ластівки та не було синього голосу! Тільки я боюся...

— Чого, мамо?

— Он там, у кутку, ти понаносив паліччя та мотлоху. І там уже, напевно, завівся...

— мама злякано придивляється в захаращений куток.

— Хто? — пошепки питає малий.

— Там, напевно, вже завівся сухоребрий Хрум, — так само пошепки відповідає мати. — А сухоребрий Хрум може не те сполохати, а й з'їсти синю ластівку.

Малий дивиться в куток і вагається. Ой і не хочеться ж злазити з дивана, де вони з мамою так затишно вмостилися.

— А може, він ще не встиг завестися?

— Якщо й не встиг, то через кілька хвилин неодмінно заведеться.

Малий зітхає, сповзає з дивана і йде наводити лад у кутку. Ну все, прибрав. Тепер вреднющий Хрум нехай шукає собі іншого місця.

— Вже не прийде. А який він, мамо, той Хрум?

— Ну такий... сухий-сухий, аж хрумкотить. Одне слово — сухоребрый. Такий сухарик, як і ти, — мати невесело посміхається. — Бо також нічого не хоче їсти.

Малий замислюється, зважує мамині слова. Потім вирішує:

— Ні, він таки сухоребриший за мене, набагато сухоребриший. Його ж бояться, а мене ні. Мамо! Якщо він нічого не хоче їсти, то й синьої ластівки не з'їсть.

— Якщо не з'їсть, то налякає.

— Тепер не налякає. — Малий прислухається. — Летить?

— Летить, синку.

Дитяче обличчя бліде й серйозне: він і справді чує, як з далини синім голосом щебече до нього синя ластівка.

— Вона вже близько, мамо. Чуєш?

— Чую. Зараз вона прилетить.

— А... вона принесе нам привіт од татка?— несміливо шепоче малий.

— Принесе, сину. Синя ластівка ж від татка летить.

— Мамо, а татко нас любить?

— Любить, дитино.

— І колись сам приїде? Так, як інші, — поїздом?

Пауза.

— Приїде, мамо? Чого ж ти мовчиш?

— А звісно, приїде.

— Коли?

— Треба бути дуже терплячим і слухняним. До неслухняного сина татко ніколи не приїде.

— Я буду слухняний-слухняний! А чому...

— Чш-ш! Синя ластівка вже близько. Вона боїться гомону.

Малий завмирає, тулиться до матері й чекає. Все ближче та ближче надлітає синя пташка... Ось зараз... зараз...

Клацає в дверях замок, то відмикає своїм ключем дядько Василь. Хоча він і сердиться на малого, що той досі не хоче називати його татком, навіть мама якось просила, але хлоп'як уперся. Ні, його татко там — біля синього моря. Дядько Василь, мабуть, і сьогодні прийшов п'яний, он як гуркає.

На сірі очі дитини ніби напливає хмарина. Мати стривожено прислухається до невиразного бурмотіння в передпокої. Там щось падає, дядько Василь погано лається. Мати швидко підводиться і, вся напружившись, стає посеред кімнати, заступає собою сина.

— Понакидають тут барахла, ноги повиламуєш... — Дядько Василь, похитуючись, стає на порозі кімнати. — Що, знову теревені правимо? Краще б розуму малого навчала, ніж забивати голову всякими побрехеньками. І так він якийсь пришелепкуватий. Скажи спасибі, що хоч я не поGREбував...

У цю мить дитячі рученята штовхають п'яного. Нетвердий в ногах, дядько Василь трохи заточується. А голос малого аж тремтить од розпачу.

— Ти чому так кричиш? Ти не наш. Іди собі...

Мати підхоплює сина на руки й притискає до себе. Худеньке тільки малого тремтить, він судомливо хлипає.

Щебетання синьої ластівки він більше не чує.